

Пластика деталей обличчя

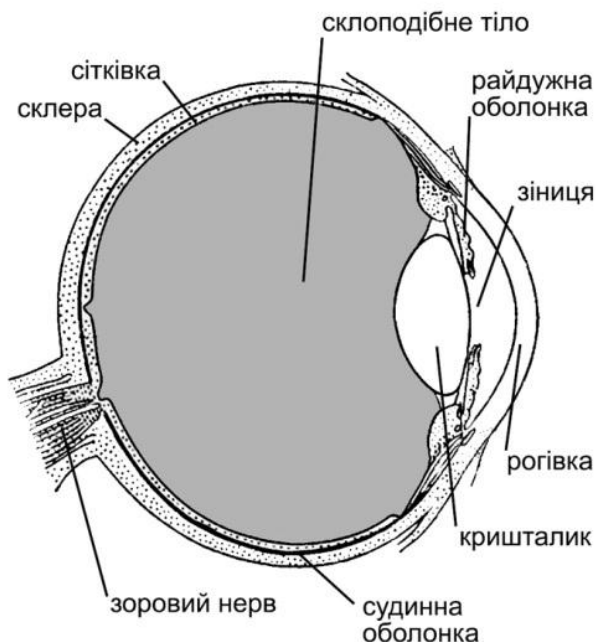
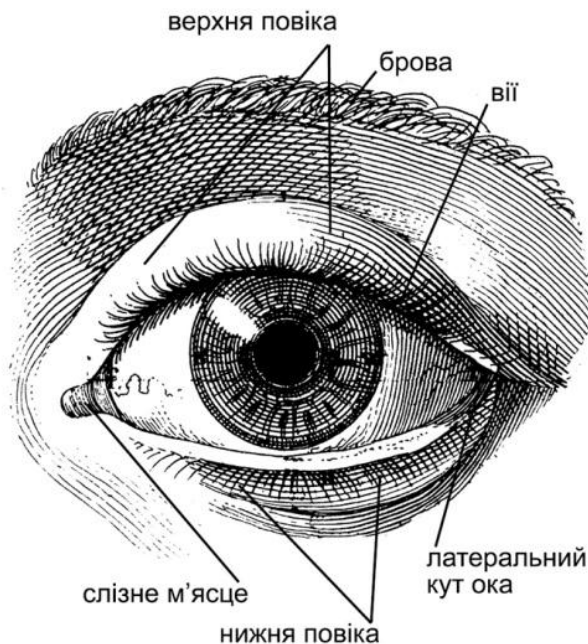
Пластика деталей обличчя

Око, вухо, ніс, рот і губи

Зображуючи голову людини, художнику особливо уважно треба придивлятися до складних зовнішніх форм вуха, ока, рота, а також носа. Тому треба знати їх конструктивно-анатомічну і пластичну побудову.

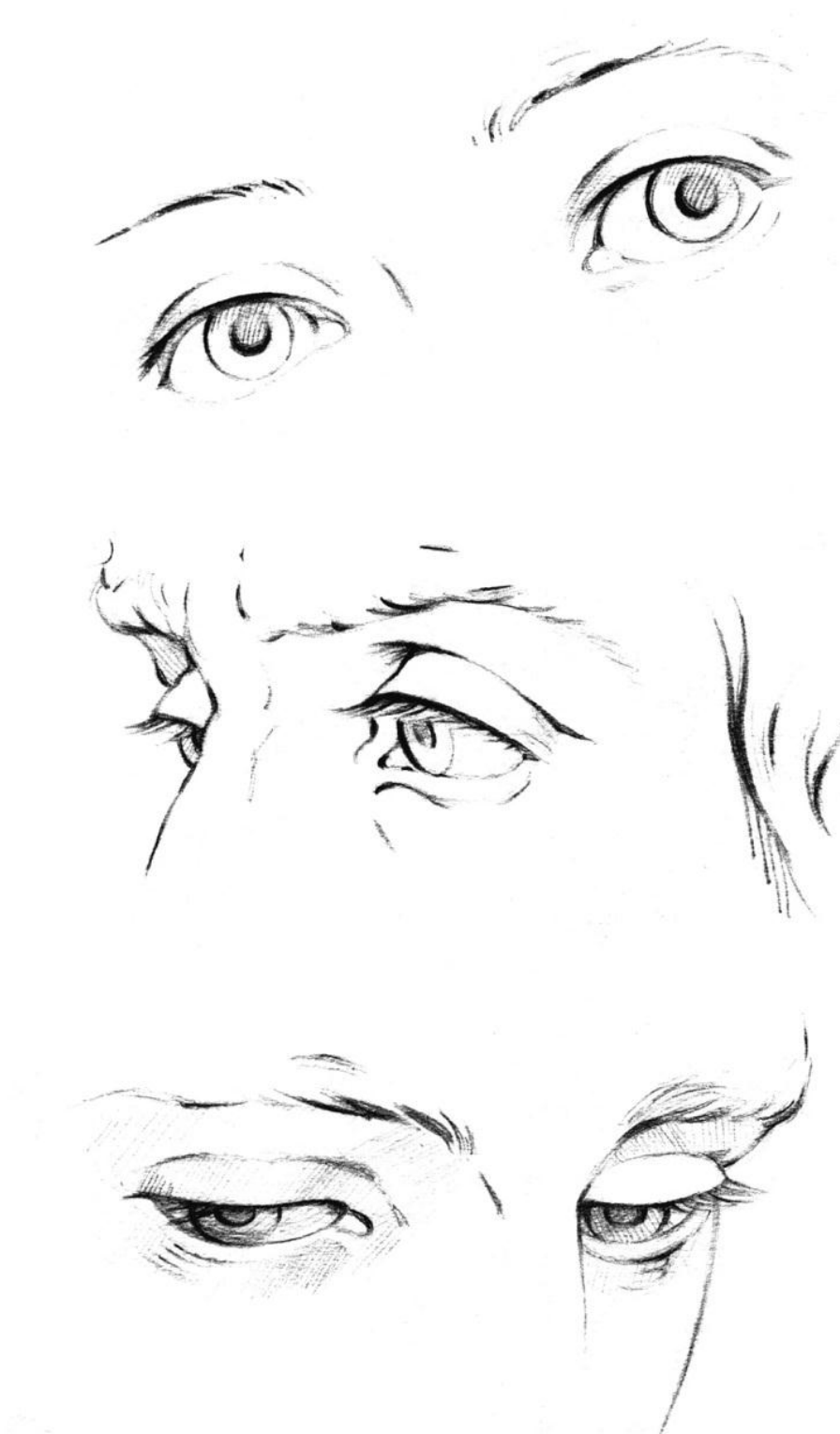
Око

Око складається з **очного яблука**, **зорового нерва** і **різних допоміжних апаратів** (повіки, вії, брови, слізний апарат, руховий апарат). Очне яблуко має форму кулі, трохи сплющеної в передньозадньому напрямі. Отже, яблуко менше від орбіти і цей простір заповнений жировою тканиною. В залежності від ступеня розвитку цієї тканини очне яблуко або западає, або виступає вперед. Стінки очного яблука мають три шари оболонок: зовнішня (білкова оболонка), середня (судинна), внутрішня (сітківка).

Білкова оболонка (склера) білого кольору, в молодому віці має синюватий колір, в зрілому жовтуватий. Спереду білкова оболонка тонка і переходить у випуклу прозору частину – рогівку, крізь яку світлові промені проходять в очне яблуко.

Судинна оболонка. В ній розгалужені численні судини, які живлять очне яблуко. Вона поділяється на три частини: задню, власне судинну оболонку, війкове тіло і передню, райдужну оболонку, яку ми бачимо крізь прозору рогівку. Райдужна оболонка містить в собі пігменти різного кольору і відтінку. В центрі райдужної оболонки міститься круглий отвір (зіниця), через який світлові промені проходять глибше в очне яблуко через прозоре середовище його ядра до самої сітківки. Завдяки

тому, що райдужна оболонка має м'язеві волокна, зіниця може звужуватись або розширюватися.

Сітківка – найбільш внутрішня оболонка ока і найбільш світлочутлива: саме вона сприймає все бачене нами. Це нервова оболонка. Найбільш чутливою частиною сітківки є центральна ямка, яка знаходиться біля задньої стінки ока.

Допоміжний апарат виконує захисну функцію. Сюди входять: повіки, вії, слізний апарат ока, руховий апарат. У товщі верхньої і нижньої повіки містяться невеликі хрящі, а також повікові частини колового м'яза ока. Брови захищають

око згори, переважно від поту. Вздовж краю повік ростуть числені волосинки – віії, які відганяють порошок. Внутрішній кут ока тупий, він оточує слізне озеро, на дні якого виступає слізне місце. Зовнішній кут ока гострий.

Вухо

Вухо найбільше зі всіх частин голови відрізняється різноманітністю форм. Воно, крім мочки, складається з еластичного хряща. Розрізняють вуха великих і малих розмірів, з добре або погано розвиненою мочкою, довгі і вузькі, короткі і широкі, сплюснені і виступаючі.

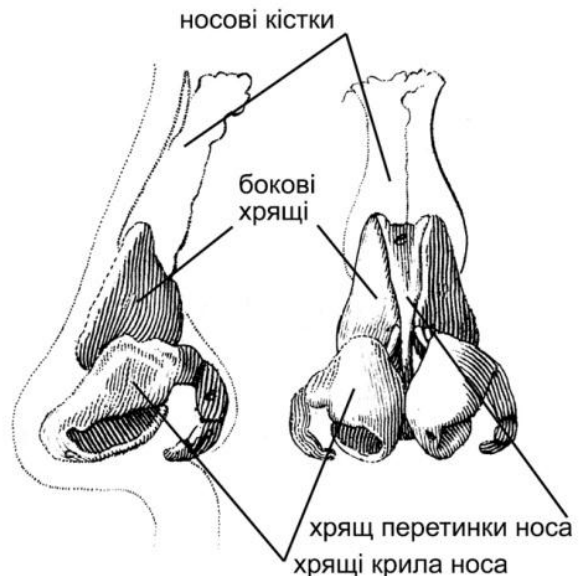
Положення вуха відносно інших частин обличчя має велике значення. У профіль воно є центром, від якого ми визначаємо відстань до чола, носа, рота, підборіддя.

Якщо ми розташуємо вухо занадто далеко від носа, голова у фас буде здаватись занадто вузькою, а потилиця збоку буде здаватись занадто маленькою. Якщо вухо розташоване занадто спереду, тоді голова у фас здається плоскою. Якщо вухо розташоване занадто високо, нижня частина лиця буде здаватись довгою, а верхня частина голови – недостатньо розвиненою. Якщо вухо розташоване занадто низько враження буде зворотнім. Як правило, нахил вуха паралельний до нахилу носа, але існує багато винятків, які будуть більш помітні студентам, якщо він буде знати загальне правило. Верхня лінія вуха розміщена на одній горизонталі з верхньою точкою брів, а нижня проходить до ніздрів.

Розрізняють такі частини зовнішнього вуха або вушної раковини: завиток, протизавиток, козелок, протикозелок, міжкозелкова вирізка, порожнина вушної раковини, мочка вуха, горбик вушної раковини.

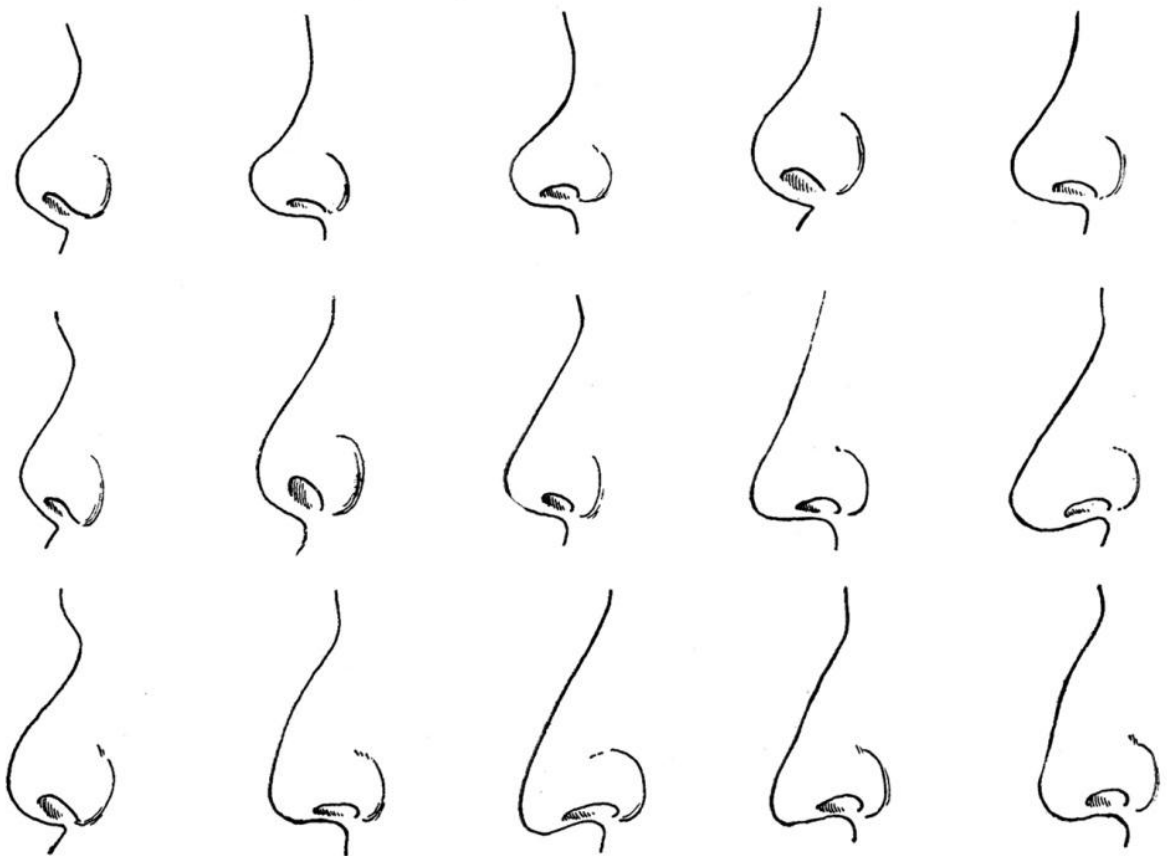
Ніс

Складається із верхньої кісткової частини – кореня носа і нижньої хрящової частини. В корінь носа входять дві носові кістки, лобні відростки верхньощелепних кісток і кісткова частина перетинки носа. Хрящова частина носа побудована зовсім інакше, ніж хрящ вушної раковини. Вона складається із склоподібної

хрящової тканини. Найбільшими хрящами носа є бічні хрящі, хрящі крила носа та хрящ перетинки носа. Форма ніздрів носа буває продовгувата і більш округла. Загальна форма носа дуже різноманітна. Розрізняють носи довгі і короткі, високі і низькі, широкі і вузькі, прямі і з горбинкою, а також носи сідлоподібної форми та різні проміжні форми. Основні плани носа: спинка носа, бічні сторони, ніздрьові сторони, нижня і кінчик носа.

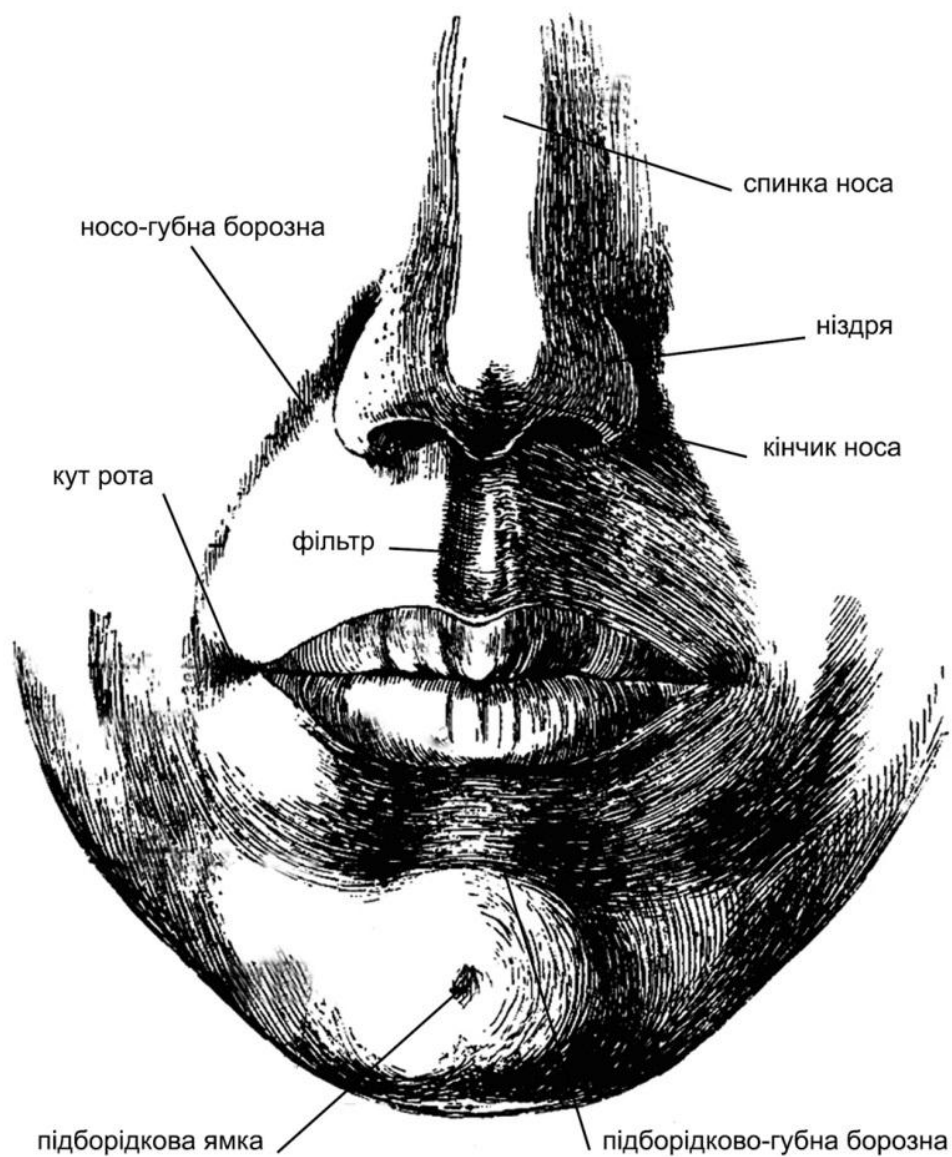
Схеми форм носа у профіль

Рот і губи

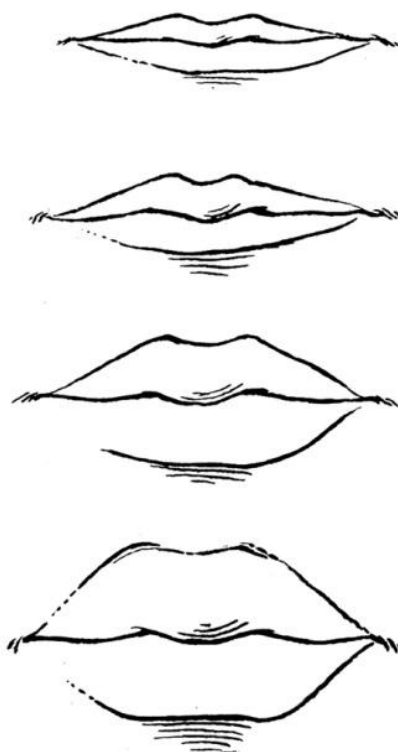
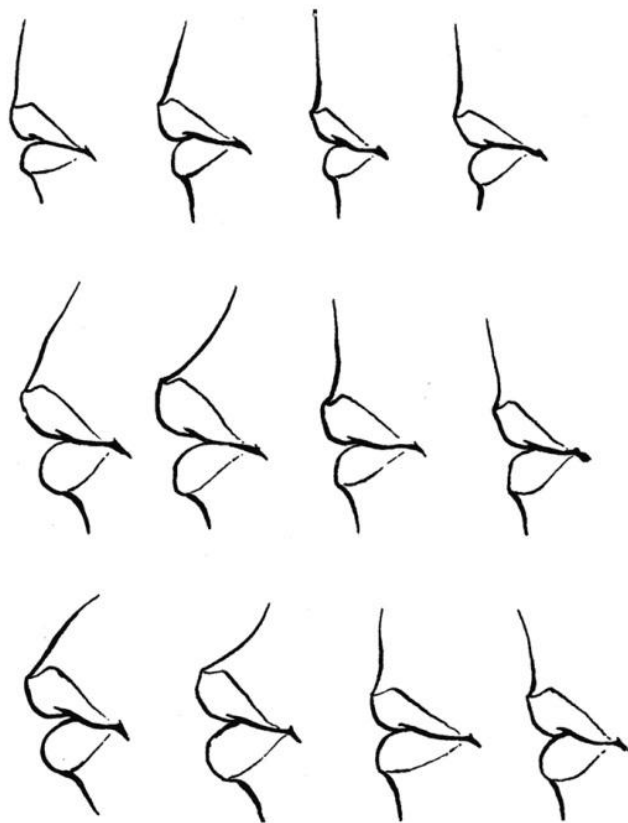
Ротовий отвір обрамлений верхньою та нижньою губами і являє собою горизонтальну зігнуту симетричну щілину. Форма рота залежить від форми верхньої та нижньої щелепи, на яку він опирається, а губи мають свою характерну будову. Губи – це симетричні складки різної форми. В товщі губ лежить коловий м'яз рота й інші малі мимічні м'язи. Верхня губа починається від нижнього краю носа, відділеного від щоки носо-губними борознами, які йдуть від крил носа. Нижня губа починається від підборідково-губної борозни. У кожної губи розрізняють три частини: передню шкіряну, задню слизову і розміщену між ними перехідну частину – червону кайму. Вона відрізняється від шкіри червоним кольором через те, що епітелій її прозорий і крізь шкіру просвічує червоний колір м'яза. Губи з'єднуються по боках щілини, утворюючи кути рота. Верхня і нижня губа різної форми: нижня більш пухка, а верхня виступає над нижньою (профіль). Посередині верхньої губи

від перетинки носа вертикально вниз йде борозна, яка називається фільтром. Внизу фільтр закінчується горбиком верхньої губи. На нижній губі посередині йому відповідає ямка.

Різновидності товщини губ

1 – тонкі губи, 2 – середні губи, 3 – товсті губи, 4 – пухлі губи

Список використаної літератури

- Алексич М.Н., Кузнецов А.М., Лейзеров И.М. Анатомические рисунки русских художников. – М.: Искусство, 1952.
- Воробьев В.П. Атлас анатомии человека, 1937.
- Гицеску Г. Пластическая анатомия, 1963.
- Дюваль М. Анатомия для художников. – М.: Искусство, 1936.
- Иваницкий М.Ф. Анатомия человека. – М.: Физкультура и спорт, 1948.
- Карузин П.И. О размерах, росте и пропорциях человеческого тела/ Руководство по пластической анатомии. – М.: Гиз, 1921.
- Рабинович М.Ц. Изображение человека на основах пластической анатомии. – М.: Искусство, 1965.
- Лысенков Н.К. Пластическая анатомия. – М.: Гиз, 1925.
- Механик Н. Основы пластической анатомии. – М.: Искусство, 1958.
- Молье С. Пластическая анатомия. – М.: Искусство, 1937.
- Павлов Г. М., Павлова В.Н. Пластическая анатомия. – М.: Коиз, 1954.
- Тихонов М.Т. Курс пластической анатомии человека. Спб., 1906.
- Bammes Gottfried. Der nackte Mensch, VEB Verlag der Kunst Dresden, BRD, 1982.
- Dr. Barbara Weitz. Atlas der Anatomie Organsysteme und Srukturen in 439 Bildern, Weltbild Verlag, München 1998.
- Saran Simblet fotos von John Davis. Der Akt Anatomie für künstler. Dorling Kindersley Verlag GmbH, München 2002.